

El president es diu Puigdemont

written by Joan-Pere Le Bihan | 8 de desembre de 2018

No ho descuidem. L'endemà de les eleccions de desembre 2017 **tots** els partits independentistes consideraven, més enllà de les dificultats perquè fos novament investit, que el President legítim és el MH Carles **Puigdemont**, incloses la CUP i ERC.

Alguns potser ho varen dir amb la boca petita, potser alguns càrrecs de partit ara voldrien aprofitar que es troba a l'exili, no pas per internacionalitzar encara més el conflicte amb Espanya, sinó per esgarrapar legitimitat al que no solament va guanyar les eleccions catalanes sinó que, a més, té la llibertat de no dependre d'un estatut limitat d'autonomia ni d'amenaques immediates contra la seva llibertat. El govern del Primer Ministre Quim Torra, des de les limitacions de les seves competències, haurà de col·laborar, amb mà esquerra, amb les iniciatives de País decidides des de la nostra "capital provisional". (Durant la II guerra mundial la capital de França , de facto, era a Londres...)

Per altra banda a l'hora en què la majoria reclama **unitat** als partits quan al mateix temps sorgeixen un reguitzell d'iniciatives diverses, valuosos però un xic anàrquiques, és el moment de fer efectiva una coordinació que permetrà de donar cops decisius contra l'ofensiva feixista i neo-franquista representada pels diversos partits del 155.

L'ira de molts manifestants és més que comprensible... cal, tanmateix, que fem un esforç per controlar-la per tal de fer-la servir quan, de manera coordinada, es llanci des de la Presidència legítima una o unes accions que seran determinants per acostar-nos més a la llibertat tant del país com dels presos i les preses.

Com deia en Lluís Llach és l'hora de la unitat. Aquesta unitat

ha de ser contundent, forta i coordinada. Només al voltant del President legítim i del Consell de la República la podrem construir.

Les armilles grogues de França ens mostren un moviment de revolta potentíssim però que no sembla que pugui desembocar en cap alternativa concreta a curt termini. Els llaços grocs de Catalunya, encara som més potents i tenim la sort de disposar d'un objectiu comú que ens uneix i d'un President finalment lliure que pot organitzar la contraofensiva.

No ho fem malbé. El món ens mira. Ens hem guanyat moltes simpaties gràcies a les nostres accions determinades i pacífiques. Els presos en vaga de fam ens donen l'exemple.

D'aquí poc probablement arribarà un moment en què, pacíficament, haurem de blocar l'economia d'Espanya que, n'hem de ser conscients, travessa la seva pitjor crisi d'ençà de la mala anomenada transició. El seu sistema jurídic fa aigües, els seus partits de dreta estan perdent el centre, s'aferren a la "constitución" com a un salvavides, la corrupció ha corcat completament el seu sistema polític. El Sr. Pepe Borrel col·labora involuntàriament però activa al desprestigi d'un estat inviable.

L'ofensiva final, que potser no és tan llunyana, (recordeu com n'Aznar sempre diu que "el cop d'estat no està desmantellat") necessita coordinació. Quina millor coordinació podem tenir sinó la nostra democràcia i els nostres càrrecs electes (interiors i exteriors) encapçalats pel nostre President?